

РЕШЕНИЕ

№ 790

гр. Варна, 21.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на седми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Юлия Р. Бажлекова

Членове: Невин Р. Шакирова
мл.с. Александър В. Цветков

при участието на секретаря Елка Н. Иванова
като разгледа докладваното от Невин Р. Шакирова Въззивно гражданско дело № 20223100500848 по описа за 2022 година

Производството е по реда на глава XX от ГПК.

Образувано е по повод следните жалби:

1/ въззивна жалба на „Трейдфарма“ ЕООД, ЕИК 813208525 срещу Решение № 1677 от 15.11.2021г. по гр.д. № 7663/2021г. по описа на ВРС, 42-ри състав, **В ЧАСТТА МУ**, с която на основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК вр. чл. 222, ал. 1 от КТ е прието за установено в отношенията между страните, че въззивникът дължи на К. Д. К. с ЕГН ***** сумата от **610 лева**, представляваща дължимо обезщетение за оставане без работа, за която сума е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 932 от 13.04.2021г. по ч.гр.д. № 5095/2021г. по описа на ВРС, 42-ри състав.

Въззивната жалба е основана на оплаквания за недопустимост на обжалваното решение поради нарушаване на процесуални правила, евентуално за неправилност – поради нарушаване на материалния закон. Съдържа доводи, че по делото не е изпълнено условието на чл. 415, ал. 5 от ГПК ищецът – заявител да представи пред заповедния съд в срок до 17.06.2021г. доказателство за предявяване на иска по реда на чл. 422 от ГПК. На това основание издадената заповед за изпълнение следва да се обезсили, което обуславя недопустимост на исковото производство, а от там – и на обжалваното решение. Няма спор по делото, че след прекратяване на трудовия договор между страните, ищецът е останал без работа за срок от един месец; че работодателят не е изплатил на работника обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ, както и че ищецът е получил за месеца през който е останал без работа обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО. Паричното обезщетение по чл. 54в от КСО и обезщетението по чл. 222, ал. 1 от КТ са насочени към обезпечаване на една и съща потребност на безработното лице, като получаването на едното за определен период изключва възможността за получаване на второто за същия период, като изборът кое от двете ще получи принадлежи на правоимащото лице. В този смисъл съгласно чл. 54г от КСО за времето на получаване на обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ се спира получаването на обезщетение по чл. 54в от КСО. Чрез правоприлагане по аналогия на закона /чл. 222, ал.

1 от КТ/, следва да се приеме, че за времето, когато се изплаща обезщетение за безработица по чл. 54в от КСО, не се дължи обезщетение за оставане без работа по чл. 222, ал. 1 от КТ. Обратното би означавало за едно и също обстоятелство едно и също лице да се компенсира на две отделни основания, което съставлява неоснователно обогатяване. Поради тези съображения отправил искане за обезсилване на решението в обжалваната част, евентуално за отмяната му и за отхвърляне на предявения иск.

В отговор, К. Д. К. оспорва жалбата и развитите в нея доводи за недопустимост и неправилност на решението. Поддържа, че когато издадената заповед за изпълнение не е обезсилена и искът по чл. 422 от ГПК е предявен в преклузивния срок, следва да се приеме, че са налице абсолютните предпоставки за допустимост на исковото производство. В конкретния случай иският съд е идентичен със заповедния, поради което на съда е служебно известен факта на предявяване на иска в законния едномесечен срок – искът е предявен на 01.06.2021г. Оспорва възражението, че щом въззиваемият е получил обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО за периода след прекратяване на ТПО – 01.04.2020г., то работодателят не му дължи обезщетение за оставане без работа по чл. 222, ал. 1 от КТ като неоснователно. Двата вида обезщетение действително не могат да се кумулират, но колизията е разрешена в полза на ДОО /чл. 114, ал. 2 от КСО/ – спира се или се възстановява даденото по КСО обезщетение, а не това по КТ. Работодателят винаги дължи обезщетение по чл. 222, ал. 1 от КТ, а в зависимост от това дали го е изплатил на работника своевременно зависи дали той ще получи за съответния месец обезщетение по КСО. В случай като настоящият, когато работникът е получил добросъвестно обезщетение по КСО, защото работодателят не му е изплатил нищо, работникът ще дължи връщане на сумите едва след като и ако работодателят му изплати дължимото обезщетение. Отправил искане поради изложеното за потвърждаване на решението с извод за правилност и законосъобразност в тази част.

2/ насрещна жалба на К. Д. К. срещу Решение № 1677 от 15.11.2021г. по гр.д. № 7663/2021г. по описа на ВРС, 42-ри състав, **В ЧАСТТА МУ**, с която **на основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК вр. чл. 220, ал. 1 от КТ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД** са отхвърлени предявените от насрещния въззивник срещу „Трейдфарма“ ЕООД, ЕИК 813208525 иски за приемане за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата от **610 лева**, представляваща дължимо обезщетение за неспазено предизвестие за прекратяване на трудов договор, както и за частта от сумата от **106.07 лева** представляваща обезщетение за забава за периода от 01.06.2020г. до 09.04.2021г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 932 от 13.04.2021г. по ч.гр.д. № 5095/2021г. по описа на ВРС, 42-ри състав.

Насрещната жалба е основана на оплаквания за необоснованост на решението в обжалваната част, както и за постановяване в нарушение на материалния и процесуалния закон. При формиране на извод за спазен срок на предизвестieto, показанията на свидетелката Лолова не са обсъдени в цялост и във връзка с останалите събрани по делото доказателства, което е съществено процесуално нарушение. В показанията си свидетелката е посочила, че трите подписа на предизвестieto – за връчител, работодател и свидетел, са нейните, доколкото е упълномощена да съставя документи като счетоводител във връзка с назначаване на работници, прекратяване и изменение на трудови договори от страна на работодателя. Следователно предизвестieto от 02.03.2020г. не е подписано от лице, което представлява надлежно работодателя. Счетоводителят не разполага с работодателски функции и предизвестие липсва. Като частен документ, който не носи подписа му, представеното предизвестие следва да се прецени съобразно всички доказателства по делото. Представеното предизвестие не е породило правно действие, като срокът на предизвестieto при прекратяване на ТПО на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 от КТ не е спазен. Отделно, предизвестieto не е доведено до знанието на работника. Събраните в тази връзка гласни доказателства са кредитирани от съда без отчитане на противоречията между тях.

Свидетелката Лолова не е казала дата, на която е връчено предизвестието, като не посочва конкретна дата, а за вторият свидетел на връчването посочва, че не е бил на мястото на връчване, а се е подписал по-късно. Съгласно чл. 228, ал. 3 от КТ от друга страна дължимото обезщетение следва да се плати най-късно на 31.05.2020г., след което се дължи законна лихва по силата на изрична разпоредба на закона. Други изисквания за заплащането й законът не въвежда. Отправил искане поради изложеното да се отмени решението в обжалваните части и вместо тях предявените искове да се уважат с извод за основателност.

В отговор на насрещната въззивна „Трейдфарма“ ЕООД оспорва доводите в нея. Поддържа правилност и законосъобразност на решението в обжалваната част и моли същото да се потвърди.

Представя пълномощно от 07.05.2019г., с което представляващият дружеството работодател упълномощава М.С.Л. в негово отсъствие да подписва от негово име трудови договори, заповеди и др. документи, свързани с назначаване и освобождаване на персонал в дружеството съгласно трудовото законодателство, както и Длъжностна характеристика на длъжността счетоводител оперативен от 03.05.2019г.

3/ частна жалба от „Трейдфарма“ ЕООД срещу Определение № 8982 от 23.12.2021г. постановено по същото дело, с което **на основание чл. 248, ал. 1 от ГПК** е оставена без уважение молбата на частния жалбоподател за изменение на постановеното по делото решение в частта за разносните посредством присъждане в полза на същия на сумите от 42 лв. – разноски в заповедно производство и 126 лв. – разноски в исковото производство.

Частната жалба е основана на оплаквания за неправилност на оспореното произнасяне. Съдържа доводи, че съгласно чл. 2, ал. 5 от Наредба № 1/2004г. дължимото адвокатско възнаграждение се определя на база всеки иск. Предявените искове са 3, реално 4 и целят защита на различни материални блага, като дължимото адвокатско възнаграждение няма основание да се определи върху сбора на всички претендирани суми. Адвокатско възнаграждение е заплатено от страната за защита по всеки отделен иск $360 \times 3 = 1080$ лв./, за което е издадена фактура, ведно с касов бон. Ето защо разносните в диспозитива на решението са определени в по-нисък размер от действително дължимия, а именно 42 лв. за заповедно производство и 126 лв. – за исковото. Отправил искане поради това да се отмени обжалваното определение, а искането за изменение на решението – да се уважи с извод за основателност.

В отговор на частната жалба се поддържа становище за неоснователност на доводите в нея и за правилност на обжалваното определение. Ответникът е посочил, че и трите иска произтичат от едно и също трудово правоотношение, поради което възнаграждението следва да се изчисли именно въз основа на сбора на сумите по претенциите, а не по отделно за всеки иск.

В хода на проведените по делото съдебни заседания, всяка от страните поддържа заявената позиция по спора, като всяка претендира присъждане на разноски.

При проверка валидността и допустимостта на обжалваното решение, съобразно нормата на чл. 269, пр. I от ГПК, съдът не открива пороци, водещи до неговата нищожност или недопустимост. По останалите въпроси, за да се произнесе, съдът съобрази:

Производството пред ВРС е образувано по повод предявени от К. Д. К. срещу „Трейдфарма“ ЕООД, ЕИК 813208525 искове **с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК вр. чл. 220, ал. 1 и чл. 222, ал. 1 от КТ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД** за приемане за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сумите от: **610 лева**, представляваща обезщетение за неспазено предизвестие за прекратяване на трудов договор; **63.20 лева** – лихва за забава за периода 01.04.2020г. до 08.04.2021г.; **610 лева**, представляваща обезщетение за оставане без работа; **57.95 лева** – лихва за забава за периода

02.05.2020г. до 08.04.2021г., за които суми е издадена заповед за изпълнение № 932 от 13.04.2021г. по ч.гр.д. № 5095/2021г. по описа на ВРС, 48-ми състав.

Фактическите твърдения, на които са основани исковете са в следния смисъл: съществувало между страните трудово правоотношение било прекратено със Заповед № 18/2020г. на работодателя на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 от КТ, считано от 01.04.2020г., при неспазен от работодателя срок на предизвестие по чл. 335, ал. 1, т. 1 от КТ. На посочената дата е изпратено и Уведомление до НАП – Варна по чл. 62, ал. 3 от КТ. На това основание ищецът има право на обезщетение за неспазено предизвестие, ведно с лихва за забава за периода 01.04.2020г. до 08.04.2021г. Същевременно ищецът бил регистриран като безработно лице в периода 02.04.2020г. до 21.03.2021г., поради което има право на обезщетение за времето, през което е останал без работа поради уволнението, ведно с лихва за забава за периода 02.05.2020г. до 08.04.2021г. Дължимите от ответника суми не са платени на ищеца, поради което отправил искане за положително произнасяне по искането за приемане за установено, че исковите обезщетения се дължат от ответника.

В отговор ответникът оспорил допустимостта, евентуално и основателността на предявените искове, в частност твърдението за неспазено предизвестие. Посочил, че на 02.03.2020г. на ищеца е предоставено за запознаване и получаване 30 дневно предизвестие за прекратяване на трудовия му договор поради намаляване обема на работа, в присъствие на свидетели. След като се е запознал със съдържанието му, ищецът отказал да го подпише, като отказът му е удостоверен с подписите на двама свидетели. Ищецът отработил целия месец март 2020г. Така работодателят е спазил срока на предизвестие, преди да прекрати трудовия договор. От друга страна, за да е дължимо обезщетението за оставане без работа по чл. 222, ал. 1 от КТ е необходимо работникът да отправи писмено искане до работодателя с представяне на доказателства, че е останал без работа за период от един месец, съответно че през този период не е получил обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО. Съгласно чл. 54г, ал. 1 от КСО обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО се спира за периода, през който се изплаща обезщетение за оставане без работа. Т.е. двете обезщетения обезпечават един и същ негативен интерес на работника, поради което са взаимноизключващи се. Ето защо щом на ищеца е изплатено обезщетение за безработица за м. април 2020г., то не му се дължи обезщетението по чл. 222, ал. 1 от КТ. Искът за мораторна лихва от своя страна е неоснователен на основание чл. 228, ал. 3 от КТ. По тези съображения отправил искане предявените искове да се отхвърлят с извод за неоснователност.

В първо съдебно заседание ищецът пояснил, че представеното по делото предизвестие не е било доведено до знанието му до 20.09.2021г., когато получил препис от същото, като оспорил съществуването му в правния мир към посочената в него дата на съставяне. Заявил, че съставителят на предизвестие се е подписал на трите места в съдържанието му, а видно от последното е изготвено на друго основание – това по чл. 326 от КТ.

СЪДЪТ, след преценка на становищата на страните, събраните по делото доказателства, по вътрешно убеждение и въз основа на приложимия закон, приема за установено следното от фактическа страна:

В рамките на проведено заповедно производство по ч.гр.д. № 5095/2021г. по описа на ВРС, 42-ри състав, образувано по заявление на К.К. от 09.04.2021г. в полза на заявителя е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 932 от 13.04.2021г., обективизираща вземане идентично по предмет, основание и страни със съдебно предявеното и предмет на разглеждане в настоящото производство. Искът по чл. 422, ал. 1 е предявен в хипотеза на чл. 415, ал. 1, т. 1 от ГПК и е процесуално допустим. При въведените фактически твърдения, че ответниците по делото дължат връщане на получено с оглед на отпаднало основание исковете са предявени при наличие на правен интерес и са допустими. Доводите за недопустимост на исковете, съответно на постановеното решение се отнасят до

неизпълнение на условието на чл. 415, ал. 4 от ГПК – ищецът – заявител да представи пред заповедния съд в срок до 17.06.2021г. доказателство за предявяване на иска по реда на чл. 422 от ГПК. Тези доводи са неоснователни, доколкото видно от съдържанието на делото, исковата молба от 01.06.2021г. е предявена в срока по чл. 415, ал. 4 от ГПК, като в случая заповедният и исковият съд, в т.ч. и съдия докладчик са едни и същи. Налице са доказателства следователно, че заявителят е предявил иска в едномесечния срок, поради което основанието по чл. 415, ал. 5 от ГПК не е реализирано. Последното е законосъобразно констатирано и в определения на заповедния съд от 22.10.2021г. и от 03.06.2022г.

Няма спор по делото, а и от писмените доказателства се установява, че са били обвързани от трудово правоотношение, възникнало на основание сключен между тях трудов договор от 07.10.2019г., прекратен на основание чл. 328, ал. 1, т. 3 от КТ със Заповед № 18/2020г. на работодателя, считано от 01.04.2020г.

От 02.04.2020г. до 21.03.2021г. К.К. е регистрирано като търсещо работа лице в Дирекция „Бюро по труда“, гр. Варна, видно от Службена бележка от 18.05.2021г., издадена от директора на дирекцията. За времето от 01.04.2020г. до 30.11.2020г. на ищеца е отпуснато парично обезщетение за безработица в размер на 15.89 лв. дневно, видно от Удостоверение от ТП на НОИ – Варна.

С Предизвестие № 004/02.03.2020г., отправено до на К.К., във връзка с намаляване обема на работа, на основание чл. 326 вр. чл. 328, ал. 1, т. 3 от КТ работодателят предизвестил, че след изтичане на законния срок от 30 дни ще прекрати трудовото правоотношение на работника на посоченото основание. При неспазен срок на предизвестието, указал, че ще му бъде платено обезщетение по чл. 220, ал. 1 от КТ. Съгласно отбелязването предизвестието е връчено на работника на 02.03.2020г., удостоверено с подпис на свидетелите М.Л. /счетоводител ТРЗ/ и Иван Димитров /управител хотел/.

М.Л. е разпитана по делото в качеството на свидетел по искане на ответника. В показанията си свидетелката установява, че към момента на разпита й работи при дружеството работодател, като заема длъжността счетоводител. Посочва, че предизвестието е съставено от нея на датата, отбелязана в съдържанието му – 02.03. и че на трите места – връчител, работодател и свидетел е подписано от нея. Връчването е извършено в офиса на „Трейдфарма“ в „Траката“, като ищецът след прочит на съдържанието му, заявил, че отказва да го подпише. След 30 дни получил заповедта, заедно с трудовата си книжка. Управителят на хотела г-н Димитров, се е подписал като свидетел впоследствие.

Пред ВОС е прието Пълномощно от **07.05.2019г.**, с което Е.Т.Б. с ЕГН *****, с л.к. 649814748, изд. на **23.12.2000г.** от МВР – Варна, в качеството си на управител и представляващ „Трейдфарма“ ЕООД, със седалище и адрес на управление: гр. В**** упълномощил М.С.Л., на длъжност счетоводител ТРЗ с право в негово отсъствие, при изпълнение на служебните си задължения, да подписва от негово име трудови договори, заповеди и др. документи, свързани с назначаване и освобождаване на персонал в „Трейдфарма“ ЕООД съгласно трудовото законодателство.

Приетите пред настоящата инстанция писмени доказателства са оспорени от другата страна, в т.ч. в достоверната дата на същите – пълномощно от 07.05.2019г. и длъжностна характеристика на длъжността „счетоводител оперативен“ от 03.05.2019г. с доводи, че в съдържанието на пълномощното е вписан адрес на управление на дружеството, вписан в ТР през март 2020г., като е без значение дали това е фактически адрес на управление преди този момент, както и че сред идентификационните данни на управителя на дружеството е описана лична карта, с дата на издаване от 2020г., следхождащата вписаната в пълномощното дата на издаване.

За доказване на достоверна дата по делото са ангажирани гласни доказателства от въззивника посредством разпит на свидетеля М.Л.. В показанията си пред ВОС същата установява, че е работила в „Трейдфарма“ ЕООД до 20.01.2022г. като счетоводител ТРЗ.

Започнала работа в дружеството през м. май 2019г., а пълномощното на л. 37 от делото е било подписано на датата, посочена в съдържанието на документа. Част от работата ѝ била да сключва договори, да изготвя документи и да ги подписва, за което била упълномощена от работодателя. Заповедта за прекратяване на ТПО на ищеца подписала тя.

В подкрепа на оспорването са приети Решение на едноличния собственик на капитала на дружеството за промяна адреса на управление на дружеството от **** в гр. **** от 26.02.2020г., която промяна е заявена за вписване в АВп със заявление от 09.03.2020г.

СЪДЪТ, въз основа на така установеното от фактическа страна, прави следните **правни изводи**:

Въведените от ищеца правопораждащи основания на оспорените вземания, сочат на искове за обезщетение, претедирани на основание чл. 220, ал. 1 и чл. 222, ал. 1 от КТ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, съгласно които разпоредби страната, която има право да прекрати трудовото правоотношение с предизвестие, може да го прекрати и преди да изтече срокът на предизвестieto, при което дължи на другата страна обезщетение в размер на brutното трудово възнаграждение на работника или служителя за неспазения срок на предизвестieto, съответно при уволнение поради намаляване обема на работа, работникът или служителят има право на обезщетение от работодателя в размер на brutното му трудово възнаграждение за времето, през което е останал без работа, но за не повече от 1 месец.

Установено е по делото и страните не спорят, че са били обвързани от ТПО по трудов договор от 07.10.2019г., прекратено правомерно от работодателя считано от 01.04.2020г. на основание намаляване обема на работа, като получаваното от ищеца – работник основно трудово възнаграждение, вписано и в трудовата му книжка, е било в размер на 610 лева.

Оспорен от ответника по основание е иска за обезщетение за неспазен срок на предизвестieto, с довод, че той е спазен с връчване на предизвестие на л. 32 от делото на ВРС на работника на 02.03.2020г. при отказ. Оспорването в тази насока е недоказано, доколкото по делото не е установено по категоричен начин, че подписалото предизвестieto за работодател лице, е разполагало с работодателското правомощие за това, нито факта и момента на връчване на предизвестieto на работника. Показанията на свидетелката Лолова, събрани пред ВРС, в частта им сочеца връчване на предизвестieto на ищеца, преценени в условията на чл. 172 от ГПК с оглед на всички други данни по делото са изолирани, колебливи и неконкретни, поради което не установяват по сигурен начин факта, момента и обстоятелствата по връчване на предизвестieto на работника. От същите се установява, че документа – предизвестие е съставен от нея на датата, отбелязана в съдържанието му – 02.03.2020г. и че на трите места – за връчител, работодател и свидетел, то е подписано от нея. За установяване на правомощието на това лице към момента на подписване на предизвестieto да упражнява работодателската власт, пред ВОС е представено пълномощно от 07.05.2019г., с което управителят и представляващ „Трейдфарма“ ЕООД упълномощил М.Л. с право в негово отсъствие, при изпълнение на служебните си задължения, да подписва от негово име трудови договори, заповеди и др. документи, свързани с назначаване и освобождаване на персонал в дружеството съгласно трудовото законодателство. Не е проведено доказване към 02.03.2020г. представляващият „Трейдфарма“ ЕООД да е отсъствал, нито, че пълномощното от 07.05.2019г. има достоверна дата и считано от този момент и към датата на подписване на предизвестieto да е оправомощавало при посочените в съдържанието му условия М.Л. да упражнява работодателските правомощия във връзка с прекратяване на ТПО с работниците и служителите в дружеството. Достоверната дата на пълномощното е изключена и от самото съдържание на същото, в което при описанието на идентификационните данни на Е.Т.Б. – управляващ и представляващ дружеството работодател, е посочено, че същият притежава лична карта, издадена на 23.12.2020г. от МВР – гр. Варна, а като дата на издаване на пълномощното е посочена предхождаща този момент

дата – 07.05.2019г. Следователно, пълномощното в темпорално отношение е можело да бъде издадено от работодателя най-рано след 23.12.2020г. и към датата на изготвяне на предизвестието – 02.03.2020г. не е съществувало, съответно не е оправомощавало М.Л. да подписва от името на работодателя документи, свързани с освобождаване на работници на дружеството. Следователно предизвестие на работника не е било връчено надлежно, съответно срокът му не е започнал да тече по отношение на ищеца, не е изтекъл, съответно не е бил спазен от работодателя, което обуславя дължимостта на обезщетението по реда на чл. 220, ал. 1 от ГПК. Няма спор по претендирания размер на БТВ, поради което предявеният на това основание иск е доказан по основание и размер и следва да се уважи. Решението на ВРС по този иск е неправилно и следва да се отмени.

Искът за обезщетение по реда на чл. 222, ал. 1 от КТ от друга страна е оспорен с довод за недължимост поради това, че ищецът е получил за месеца през който е останал без работа обезщетение за безработица по чл. 54а от КСО. Доводът е неоснователен, тъй като съотношението между паричното обезщетение за безработица дължимо от ДОО и това, дължимо от работодателя не е противоположно. Обезщетението по КСО се изплаща от НОИ и се дължи на основание чл. 54а от КСО, изплаща се по нарочно регламентиран ред и по силата на друго правоотношение – публично такова между ищеца и НОИ, различно от частното трудово правоотношение между страните. Същото осигурява минималната издръжка на безработния, докато е в процес на търсене на нова работа. Обезщетението по КТ се изплаща от работодателя и се дължи на основание чл. 222, ал. 1 от КТ, по силата на трудовото правоотношение между страните. Двете обезщетения следователно имат самостоятелен характер, изплащат се на различно основание, по различен ред, от различни правни субекти, поради което е възможно да се получат едновременно. Колизията при това е разрешена в полза на ДОО /чл. 54г, ал. 1, чл. 114, ал. 2 от КСО/ – спира се или се възстановява даденото по КСО обезщетение, а не това по КТ. Когато работникът е получил добросъвестно обезщетение по КСО, то същият ще дължи връщане на сумите едва след като и ако работодателят му изплати дължимото обезщетение за оставане без работа, докато обратното не е вярно. Ето защо и в текста на чл. 222, ал. 1 от КТ правото на обезщетение на работника не е обусловено от неполучаване на обезщетението по чл. 54а от КСО.

При установено уволнение на основание намаляване обема на работа и доказано оставане без работа от работника, то предявеният на основание чл. 222, ал. 1 от КТ иск за обезщетение е основателен и следва да се уважи в предявения размер. Решението на ВРС по този иск е правилно и следва да се потвърди.

Съгласно чл. 228, ал. 3 от КТ от друга страна, обезщетенията при прекратяване на трудовото правоотношение, се изплащат не по-късно от последния ден на месеца, следващ месеца, през който правоотношението е прекратено, освен ако в КТД е договорен друг срок. След изтичане на този срок работодателят дължи обезщетението заедно със законната лихва. В случая трудовото правоотношение между страните е прекратено считано от 01.04.2020г., като ответникът е изпаднал в забава, считано от 01.06.2020г. и от този момент дължи обезщетение за забава в размер на законната лихва, определена по реда на чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

Размерът на законната лихва за забава върху всяко от вземанията от по 610 лева за доказвания период в рамките на заявения такъв с исковата молба от 01.06.2020г. до 08.04.2021г. възлиза на по 53.035 лева за всяко. До този размер и за посочените периоди установителните искове за лихва за забава следва да се уважат. Решението на ВРС по тези искове се обжалва до размера от 106.07 лв., като в отхвърлителната част до пълния предявен размер от 126.74 лв. и за периода от 01.04.2020г. до 31.05.2020г. решението на ВРС не е обжалвано и е влязло в сила. В обжалваната част решението на ВРС по тези искове следва да се ревизира съобразно изложеното.

В заключение по делото са установени елементите от фактическите състави на

дължимите обезщетения по реда на чл. 220, ал. 1 и чл. 222, ал. 1 от КТ поради което предявените на това основание искиове като доказани по основание и размер следва да се уважат.

По частната жалба: поначало доводите в жалбата, че адвокатско възнаграждение се дължи за правна защита и съдействие по всеки от предявените искиове, които в случая са 4 са основателни. С оглед изхода на делото пред настоящата инстанция обаче определението, с което искането за изменение на решението в частта за разносните посредством присъждане на разноски в полза на ответника е оставено без уважение е правилно като краен резултат и следва да се потвърди.

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК ищецът има право на разноски. Съгласно представен списък реализираните от страната разноски под формата на платено възнаграждение за адвокат – 300 лв. следва да се възложат в тежест на ответника.

Решението на ВРС в частта, с която са присъдени разноски в полза на ответника на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК следва да се отмени.

Мотивиран от така изложените съображения и на основание чл. 271, ал. 1 от ГПК, Варненски окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 1677 от 15.11.2021г. по гр.д. № 7663/2021г. по описа на ВРС, 42-ри състав, **В ЧАСТТА МУ**, с която **на основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК вр. чл. 222, ал. 1 от КТ** е прието за установено в отношенията между страните, че „Трейдфарма“ ЕООД, ЕИК 813208525 дължи на К. Д. К. с ЕГН ***** сумата от **610 лева**, представляваща дължимо обезщетение за оставане без работа, за която сума е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 932 от 13.04.2021г. по ч.гр.д. № 5095/2021г. по описа на ВРС, 42-ри състав.

ОТМЕНЯ Решение № 1677 от 15.11.2021г. по гр.д. № 7663/2021г. по описа на ВРС, 42-ри състав, **В ЧАСТТА МУ**, с която **на основание чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК вр. чл. 220, ал. 1 от КТ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД** са отхвърлени предявените от К. Д. К. с ЕГН ***** срещу „Трейдфарма“ ЕООД, ЕИК 813208525 искиове за приемане за установено в отношенията между страните, че ответникът дължи на ищеца сумата от **610 лева**, представляваща дължимо обезщетение за неспазено предизвестие за прекратяване на трудов договор, както и за частта от сумата от **106.07 лева** представляваща обезщетение за забава за периода от 01.06.2020г. до 09.04.2021г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 932 от 13.04.2021г. по ч.гр.д. № 5095/2021г. по описа на ВРС, 42-ри състав, както и в частта, с която **на основание чл. 78, ал. 3 от ГПК** са присъдени разноски в полза на „Трейдфарма“ ЕООД, ЕИК 813208525 **И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВИ:**

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО на основание **чл. 422, ал. 1 вр. чл. 415, ал. 1 от ГПК вр. чл. 220, ал. 1 от КТ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД** в отношенията между страните, че „Трейдфарма“ ЕООД, ЕИК 813208525 дължи на К. Д. К. с ЕГН ***** сумата от **610 лева**, представляваща дължимо обезщетение за неспазено предизвестие за прекратяване на трудов договор, както и общата сума от **106.07 лева** представляваща сбор от обезщетение за забава върху всяка от главниците съставляващи обезщетение за неспазено предизвестие и за оставане без работа поради уволнението за периода от 01.06.2020г. до 09.04.2021г., за които суми е издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК № 932 от 13.04.2021г. по ч.гр.д. № 5095/2021г. по описа на ВРС, 42-ри състав.

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 8982 от 23.12.2021г. постановено по същото дело, с което **на основание чл. 248, ал. 1 от ГПК** е оставена без уважение молбата на

„Трейдфарма“ ЕООД, ЕИК 813208525 за изменение на постановеното по делото решение в частта за разносните посредством присъждане в полза на ответника на сумите от 42 лв. – разноси в заповедно производство и 126 лв. – разноси в исковото производство.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК „Трейдфарма“ ЕООД, ЕИК 813208525 **ДА ЗАПЛАТИ** на К. Д. К. с ЕГН ***** сумата от **300 лева**, представляваща съдебни разноси за въззивна инстанция.

ОСЪЖДА на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК „Трейдфарма“ ЕООД, ЕИК 813208525 **ДА ЗАПЛАТИ** в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на ВОС сумата от **150 лева**, представляваща дължима държавна такса по уважените искове.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване, по аргумент от чл. 280, ал. 3, т. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____